

ODPIS

Sygn. akt II SA/Wr 512/17



WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sygn. akt II SA/Wr 512/17
Dnia 9 lutego 2018 r.
Odpis postanowienia
o stwierdzeniu prawomocności
Referendarz sądowy w Województwie Śląskim Sędzia Administracyjny
we Wrocławiu Michał Kazek
na podstawie art. 169 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r.
prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi
(tekst jedn. Dz. U. z 2017 r. poz. 1369 ze zm.) stwierdza
że orzeczenie z dnia 9 listopada 2017 r.
jest prawomocne od dnia 2 lutego 2018 r.
Na oryginale właściwy podpis.
Za zgodność z oryginałem

Stwierdzam

SPECJALISTA

Izabela Szczerbińska

Dnia 9 listopada 2017 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia NSA Halina Filipowicz-Kremis (spr.)

Sędziowie: Sędzia WSA Olga Białek

Sędzia WSA Alicja Palus

Protokolant: Starszy asystent sędziego Katarzyna Grott

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 9 listopada 2017 r.
sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego
na uchwałę Rady Gminy Udanin
z dnia 25 września 2014 r. nr XLVIII.213.2014
w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru obrębu
Pichorowice

oddala skargę na § 27 w zakresie ustaleń dla terenów I.KDW/2 i I.KDW/3, a także
rysunku planu w zakresie tych terenów, § 32 pkt 2 lit. a oraz § 34 pkt 2 lit. b i pkt 3
lit. c.



Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem
REFERENT

Ewa Trojan

UZASADNIENIE

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 23 września 2015 r., sygn. akt II SAWr 492/15, po rozpoznaniu skargi Wojewody Dolnośląskiego na uchwałę Rady Gminy Udanin z dnia 25 września 2014 r. nr XLVIII.213.2014 w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru obrębu Pichowice w pkt I. stwierdził nieważność § 7 ust. 18 we fragmencie "oraz z dopuszczeniem na terenach oznaczonych na rysunku planu symbolem P zwiększenia łącznej powierzchni, mierzonej po obrysie zewnętrznym, do 20 m² dla terenu działki", § 7 ust. 19, § 15 ust. 4, § 8 ust. 5 pkt 2 lit. a, § 10 ust. 2 pkt 1 we fragmencie: "na warunkach uzgodnionych z gestorem terenu", § 14 pkt 2, § 16 oraz załącznika graficznego nr 1" w części dotyczącej terenu I.US/1, § 21 pkt 2 lit. b we fragmencie: "napowietrznej i, § 27 uchwały w zakresie ustaleń dla terenów I.KDW/2 i I. KDW/3 a także rysunku planu w zakresie tych terenów, § 16 pkt 2 lit. a, § 32 pkt 2 lit. a, § 34 pkt 2 lit. b i pkt 3 lit. c, § 24 pkt 3 lit. c, § 44 ust. 1 we fragmencie: "uiszczanej przez właścicieli nieruchomości" zaskarżonej uchwały; w pkt. II dalej idącą skargę oddalił oraz orzekł o kosztach postępowania sądowego. W uzasadnieniu wyroku sąd przywołał treść art. 147 P.p.s.a. i art. 151 P.p.s.a., określający możliwe rozstrzygnięcie w sprawie ze skargi na uchwałę będącą aktem prawa miejscowego oraz art. 28 ust. 1 u.p.z.p. i art. 15 ust. 2 i 3 u.p.z.p., które wskazują przesłanki stwierdzenia nieważności planu miejscowego oraz merytoryczny zakres regulacji, które muszą lub powinny znaleźć się w projekcie planu miejscowego. Sąd podkreślił, że regulacje z art. 15 ust. 2 i 3 u.p.z.p. precyzuje rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Odnosząc się do podniesionych względem skarżonej uchwały zarzutów sąd uznał, że w zdecydowanej większości są one zasadne, co skutkuje koniecznością stwierdzenia nieważności wskazanych w sentencji wyroku zapisów. Względem § 7 ust. 18 we fragmencie "oraz z dopuszczeniem na terenach oznaczonych na rysunku planu symbolem P zwiększenia łącznej powierzchni, mierzonej po obrysie zewnętrznym, do 20 m² dla terenu działki" uchwały sąd stwierdził, że zasadny jest zarzut organu nadzoru wskazujący na istotne naruszenie art. 15 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w związku z § 8 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Analiza zapisów części tekstowej i graficznej potwierdza, że istotnie symbol „P” nie został ujęty w części graficznej planu. Mając na względzie konieczność spójności poszczególnych elementów planu sąd uznał, że zaistniała konieczność eliminacji tych elementów z zapisu tekstowego, które nie znajdują odzwierciedle-

nia w części tekstowej. Bez znaczenia, zdaniem sądu, pozostawała okoliczność w jakich rozbieżność powstała, mianowicie oczywistej omyłki czy błędu, jak wyjaśnia Wójt Gminy Udanin. Dostrzeżona nieprawidłowość powoduje nieważność przedmiotowego fragmentu § 7 ust. 18 uchwały. Dalej sąd wskazał, że w § 7 ust. 19 i § 15 ust. 4 uchwały Rada Gminy Udanin odniosła się do konieczności zgłoszenia Szefostwu Służb Ruchu Lotniczego RP budowy elektrowni wiatrowej przed uzyskaniem decyzji o pozwoleniu na budowę oraz wskazała na obowiązywanie dla elektrowni wiatrowych jako przeszkód lotniczych o wysokości ponad 100 m przepisów odrębnych. Po analizie treści skargi sąd uznał, że skarżący precyzyjnie wskazał zapisy rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie sposobu zgłaszania oraz oznakowania przeszkód lotniczych regulującego kwestie zamieszczone w uchwale. Stwierdził, że skoro jak wynika z zapisów rozporządzenia konkretny obowiązek (zgłaszanie przeszkód lotniczych) został już uregulowany przepisem prawa powszechnie obowiązującego nie istnieją podstawy do powielania analogicznej regulacji w zapisach prawa miejscowego. Sąd zwrócił uwagę, że Rada Gmina Udanin nie posiadała kompetencji do dokonywania takowych uregulowań. Sąd uznał za trafny zarzut odnoszący się do § 15 ust. 4 uchwały gdzie w sposób sprzeczny z treścią rozporządzenia dokonano modyfikacji obowiązujących przepisów zapisami uchwały. Wobec powyższego Sąd podzielił zarzut skargi istotnego naruszenia art. 28 ust. 1 w związku z art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy oraz § 2, § 10 i § 11 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie sposobu zgłaszania oraz oznakowania przeszkód lotniczych. Sąd wskazał, że z treści § 8 ust. 5 pkt 2 lit. a uchwały wynika, że ustalając strefy ochronne wzdłuż napowietrznych linii elektroenergetycznych dopuszczono zmiany położenia tych stref w przypadku zmiany przebiegu samych linii. Mając na uwadze argumenty organu nadzoru, własną analizę zapisów uchwały oraz stanowisko rady w odpowiedzi na skargę stwierdził, że intencją gminnego prawodawcy było dopuszczenie możliwości przesunięcia strefy ochronnej celem uwzględnienia warunków ekonomicznych czy nowych technologii. Sąd zaznaczył, że jakkolwiek sam zamysł był słuszny, niewątpliwie została stworzona możliwość przesunięcia strefy ochronnej w warunkach innych niż przewidziane w planie, który zagadnienia związane z zasadami ochrony środowiska i przyrody winien rozstrzygać jednoznacznie i czytelnie, bez pozostawiania możliwości niejako "następczego" ich regulowania. Mając na uwadze stanowisko Rady Gminy Udanin, że przesunięcie czy przebudowa sieci nie może się obyć bez zgody właściciela na zasadzie umowy czy porozumienia Sąd nie zgodził się z możliwością utożsamiania uzgadniania przebiegu sieci z właścicielem nieruchomości z koniecznością jednoznacznego ustanowienia strefy ochronnej w zapisach planu zagospodarowania przestrzennego.

Jakkolwiek przebieg sieci przez grunt danego właściciela stanowić może też zagadnienie cywilistyczne lecz na etapie planu miejscowego warunki dotyczące ochrony środowiska, w tym przebieg stref ochronnych, muszą być uregulowane wyczerpująco. Nie jest bowiem dopuszczalne na gruncie art. 15 ust 2 pkt 9 i 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, aby istniejący plan przewidywał możliwość zmiany przebiegu strefy ochronnej, zaś ewentualna ochrona praw właścicielskich odbywać się miała wyłącznie w sferze cywilistycznej, gdy ustawodawca właściwą ochronę tychże przewidział poprzez jednoznaczne i nie podlegające zmianom w sposób inny niż zmiana planu miejscowego ustalenie stref ochronnych. Tym samym Sąd uznał za trafny zarzut organu nadzoru. W zakresie zaskarżonego zapisu § 10 ust. 2 pkt 1 uchwały sąd uznał, iż dokonując ustaleń względem kształtowania przestrzeni publicznej rada przekroczyła kompetencje przewidziane dla niej w art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz § 4 pkt 9 rozporządzenia. W ocenie sądu z przywołanych przepisów nie da się wyprowadzić dla prawodawcy gminnego upoważnienia dla umieszczenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego regulacji dotyczącej dokonywania uzgodnień z gestorem terenu. Przywołane przepisy nie zawierają upoważnienia dla organu gminy do uregulowania zadań lub kompetencji gestora terenu, natomiast unormowania tego rodzaju zawarte są w ustawach lub wynikają z umów. Podejmując uchwałę w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Rada Gminy Udantin zobligowana była działać w granicach upoważnienia ustawowego i w zakresie przyznanych jej ustawowo kompetencji wynikających z przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Akty prawa miejscowego jakimi są miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego są aktami o charakterze podustawowym i uchwalane są na podstawie upoważnień ustawowych. Nie mogą zatem wykraczać poza jakiegokolwiek unormowania ustawowe, czynić wyjątków od ogólnie przyjętych rozwiązań ustawowych, a także powtarzać kwestii uregulowanych w aktach prawnych hierarchicznie wyższych. Sąd uznał za zasadny zarzut skargi dotyczący zapisu § 14 pkt 2 zaskarżonej uchwały gdzie postanowiono, że "Ustala się zakaz tymczasowego zagospodarowania, urządzania i użytkowania terenów za wyjątkiem: 2) użytkowania rolnego lub sadowniczego". W jego ocenie takie ustalenie miejscowego planu narusza w sposób istotny przepis art. 15 ust. 2 pkt 11 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w związku § 4 pkt 10 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego bowiem w ustaleniach miejscowego planu dla tymczasowego zagospodarowania terenu użytkowania rolnego lub sadowniczego nie określono terminu

tymczasowego urządzania lub użytkowania. W związku z tym Sąd uznał za konieczne stwierdzenie nieważności § 14 pkt 2 zaskarżonej uchwały. Sąd podzielił pogląd Wojewody Dolnośląskiego, że nie spełnia kryterium zgodności z prawem zapis § 16 uchwały oraz załącznik graficzny nr 1 w części odnoszącej się do terenu I.US/1. Sąd wskazał na sprzeczność powyższych ustaleń planu z zapisami studium, co stanowi naruszenie art. 15 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, gdzie ustawodawca postanowił o konieczności zgodności planu z zapisami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy. Sąd wskazał na wynikającą z art. 9 ust. 4 ustawy zasadę związania organów gminy ustaleniami studium. Podkreślił, że poczynione przez organ nadzoru czynności wyjaśniające, w ramach których Wójt Gminy Udantin podał, że zbiorniki wodne nie przedstawiają żadnej wartości zarówno pod względem przyrodniczym, jak i kulturowym nie mają znaczenia wobec sprzeczności jaka istnieje pomiędzy przeznaczeniem terenu w studium a zapisami planu, co musiało w świetle przywołanych przepisów skutkować stwierdzeniem nieważności wskazanego fragmentu uchwały. Odnosząc się do zarzutów skargi związanych z zapisami zawartymi w § 21 pkt 2 lit. b gdzie dopuszczono m.in. prowadzenie sieci napowietrznej infrastruktury technicznej, sąd zauważył, że zapis ten narusza art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Z art. 7 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych wynika, że przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne, wymagającego zgody, o której mowa w art. 7 ust. 2, dokonuje się w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Sąd wskazał, że w niniejszej sprawie na gruntach rolnych o klasie bonitacyjnej podlegającej zgodnie z ustawą obowiązkowi uzyskania zgody właściwego organu na nierolnicze wykorzystanie dopuszczono prowadzenie napowietrznej infrastruktury technicznej. Dopuszczenie realizacji na gruntach rolniczych urządzeń infrastruktury technicznej jest równoznaczne z dopuszczeniem innego niż rolniczy sposobu użytkowania gruntów rolniczych. Stwarza to tym samym możliwość wykorzystywania gruntów rolnych w sposób nierolniczy bez zachowania wymogów ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Aby dopuścić w planie możliwość innego niż rolnicze wykorzystanie terenu w myśl art. 17 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym po podjęciu przez radę gminy uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu miejscowego wójt, burmistrz lub prezydent miasta winien wystąpić o wydanie zgody w zakresie zmiany przeznaczenia na cele nierolnicze. W niniejszej sprawie nie zostało wykazane aby miało miejsce wystąpienie do Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi o wyrażenie zgody na inne niż rolne przeznaczenie gruntów określonych klas bonitacyjnych. W tych okolicznościach Sąd przyjął za trafny zarzut

Sygnatura akt II SA/Wr 512/17

organu nadzoru. Mając na uwadze zarzut naruszenia art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym i § 4 pkt 9 lit. a rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu planu zagospodarowania przestrzennego poprzez zapisy § 27 uchwały w zakresie ustaleń dla terenu I.KDW/2 i I.KDW/3 a także rysunku planu w zakresie tych terenów z uwagi na brak parametru w postaci szerokości wskazanych dróg w części tekstowej planu sąd zauważył, że obowiązek określenia zasad budowy systemu komunikacji, w tym określenie układu komunikacyjnego wraz z jego parametrami, obejmuje cały układ komunikacyjny określony w ustawie zagospodarowania przestrzennego, czyli zarówno drogi publiczne w rozumieniu z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych jak i drogi wewnętrzne. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest prawem miejscowym i jak każdy akt prawny musi spełniać podstawowe wymagania dobrej legislacji. Paragraf 4 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. wyraźnie stanowi o wymogach dotyczących stosowania standardów przy zapisywaniu ustaleń projektu tekstu planu miejscowego. Z § 4 pkt 9 lit. a rozporządzenia jednoznacznie więc wynika wymóg określenia parametrów drogi w części tekstowej planu. Nie zwalnia z tego obowiązku określenie tych parametrów jedynie na rysunku planu (tak też Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 13 stycznia 2015 r. sygn. akt II OSK 2880/14 – dostępny: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>). Ponadto Sąd powołał się na pogląd zgodnie z którym rysunek planu jako znak graficzny nie może wiązać bezpośrednio, nie spełnia bowiem wymogów normy prawnej związanych z jej klasyczną budową: hipoteza, dyspozycja, sankcja. Rysunek planu w procesie stosowania prawa może być uwzględniony tylko w takim zakresie, w jakim jest "opisany" w tekście planu (zob. Planowanie i zagospodarowanie przestrzenne. Komentarz pod red. Z. Niewiadomskiego, 2013, Legalis). Nie ma przy tym znaczenia, czy układ komunikacyjny na terenie objętym planem jest już zrealizowany. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, jak sama nazwa wskazuje, jest aktem planowania. Okoliczność, że na danym terenie układ drogowy już istnieje, nie oznacza, że w przyszłości nie może on ulec przebudowie, czy modernizacji, które powinny nastąpić w granicach parametrów określonych właśnie w akcie prawa miejscowego, jakim jest plan zagospodarowania przestrzennego. Sąd uznał, że bez znaczenia jest stanowisko Rady Gminy Udanin dotyczące możliwości określenia parametrów terenów objętych niniejszym zarzutem jedynie w części graficznej, zaś w części tekstowej planu dokonania odesłania do rysunku planu. Sąd uwzględnił także zarzuty skargi dotyczące zapisów § 16 pkt 2 lit. a, § 32 pkt 2 lit. a), § 34 pkt 2 lit. b) i pkt 3 lit. c uchwały. Kwestionując ów zapis organ nadzoru wskazał na brak określenia liczby

miejsc parkingowych dla lokali mieszkalnych oraz zabudowy mieszkaniowej, przewidzianych w ramach przeznaczenia uzupełniającego dla terenów I.US/1, II.UP/1, II.US/1 i II.US/2. Sąd zauważył, że skoro dla danego terenu w planie miejscowym przeznaczono różne funkcje, wynikające z art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej winny odnosić się do każdej z przewidzianych funkcji. Wyjątku w tym względzie nie doznaje również konieczność wskazania liczby miejsc parkingowych jako obligatoryjnego elementu. Nie można zgodzić się ze stanowiskiem, że wystarczające jest ustalenie ilości miejsc parkingowych dla jednej konkretnej funkcji, a jak wskazuje Rada Gminy Udanin wyodrębnienie w obiekcie usługowym funkcji mieszkaniowej jest "bez znaczenia". Sąd przyjął, że skoro z zapisów planu wynika dopuszczenie konkretnej funkcji czy przeznaczenia terenu następstwem tego faktu jest konieczność właściwego zastosowania wskaźników infrastruktury technicznej, w niniejszym przypadku ilości miejsc parkingowych. Dalej sąd stwierdził, że § 24 pkt 3 uchwały stoi w sprzeczności z art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz § 4 pkt 9 powołanego wcześniej rozporządzenia, które zawierają wskazanie elementów jakie powinien zawierać plan miejscowy w zakresie zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. Według sądu, poczynionym zapisem Rada Gminy Udanin przekroczyła posiadaną kompetencję, co musi skutkować uznaniem wadliwości tego zapisu. W objętym skargą § 44 ust. 1 zaskarżonej uchwały postanowiono: "Ustała się następująca stawki procentowe w stosunku do wzrostu wartości nieruchomości objętych niniejszym planem, służące naliczeniu jednorazowej opłaty uiszczanej przez właścicieli nieruchomości, w przypadku ich zbycia w ciągu 5 lat od dnia, w którym ustalenia niniejszego planu stały się obowiązujące: (...)". Sąd rozpoznający skargę stwierdził, że zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 12 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w miejscowym planie określa się obowiązkowo stawki procentowe, na podstawie których ustala się opłatę, o której mowa w art. 36 ust. 4. Zgodnie zaś z art. 36 ust. 4 ustawy, jeżeli w związku z uchwaleniem planu miejscowego albo jego zmianą wartość nieruchomości wzrosła, a właściciel lub użytkownik wieczysty zbywa tę nieruchomość, wójt, burmistrz albo prezydent miasta pobiera jednorazową opłatę ustaloną w tym planie, określoną w stosunku procentowym do wzrostu wartości nieruchomości. W zakresie § 44 ust. 1 zaskarżonej uchwały sąd mając na uwadze treść art. 15 ust. 2 pkt 12 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz art. 36 ust. 4 tej ustawy stwierdził, że katalog podmiotów zobowiązanych do ponoszenia opłaty został przez ustawodawcę sprecyzowany w art. 36 ust. 4

ustawy i obejmuje zarówno właścicieli, jak i użytkowników wieczystych zbywanej nieruchomości. Zatem ustalenia planu miejscowego modyfikujące art. 36 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w ten sposób, że ograniczają krąg osób zobowiązanych do ponoszenia opłaty, określonej w art. 36 ust. 4 ustawy, stanowią przekroczenie kompetencji rady gminy i naruszają zasady sporządzania planu miejscowego. Z tych względów stwierdzono nieważność § 44 ust. 1 uchwały we fragmencie "uiszczanej przez właścicieli nieruchomości". Sąd oddalił zarzut skargi odnoszący się do zapisu § 7 ust. 1 uchwały we fragmencie „w szczególności”. Uznał bowiem, że poczyniony zarzut naruszenia niniejszym zapisem art. 2 Konstytucji RP był zbyt daleko idący. Szersze stanowisko w analogicznej sprawie zaprezentował ten Sąd w wyroku z dnia 30 czerwca 2015 r. (sygn. akt II SA/Wr 326/15) rozpoznając skargę Wojewody Dolnośląskiego na uchwałę Rady Gminy Udanin dotyczącą innego obszaru.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wniosła Rada Gminy Udanin zaskarżając go w części tj. w zakresie pkt. I oraz III sentencji. Wskazując na naruszenie przepisów postępowania, które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy (art. 174 pkt 2 P.p.s.a.) podniesiono zarzut naruszenia art. 141 § 4 P.p.s.a. w zw. z art. 134 § 1 P.p.s.a. w zw. z art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2012 r., poz. 647 ze zm.; "u.p.z.p.") poprzez brak wyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia, a to brak rozważenia oraz wyjaśnienia, na jakiej podstawie WSA przyjął, że organ przyjął wadliwość § 24 ust. 3 miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Udanin, przyjętego kwestionowaną uchwałą ("Plan" lub "Zaskarżona Uchwała"), które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem z powodu braków uzasadnienia zaskarżonego wyroku, rozstrzygnięcie w nim zawarte uchyla się spod kontroli kasacyjnej. Dalej rada na podstawie art. 174 pkt 1 P.p.s.a. wskazała na naruszenie następujących przepisów prawa materialnego: art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 roku w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r., Nr 164, poz. 1587; "rozporządzenie w sprawie wymaganego zakresu projektu MPZP") w zw. z art. 28 ust. 1 u.p.z.p. poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że Organ dopuścił się przekroczenia upoważnienia ustawowego do regulowania w planie miejscowym zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemu komunikacji i infrastruktury technicznej, poprzez brak określenia w § 27 Planu parametrów (szerokości) dróg wewnętrznych dla terenów I.KDW/2 oraz I.KDW/3; art. 15 ust. 2 pkt 9 i 10 u.p.z.p. w zw. z art. 28 ust.1 u.p.z.p. poprzez ich błędną wykładnię i uznanie,

że w § 8 ust. 5 pkt 2 lit a Planu wprowadzono możliwość dowolnego ustalania przebiegu korytarzy napowietrznych linii elektroenergetycznych wysokiego napięcia i wraz z nimi ustalonego w Planie zakazu zabudowy pewnych obszarów z pominięciem procedury zmiany planu miejscowego; art. 9 ust. 4 w zw. z art. 15 ust. 1 w zw. z art. 20 ust. 1 w zw. z art. 28 ust. 1 u.p.z.p. poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że przy uchwalaniu § 16 Planu oraz załącznika graficznego nr 1 w części dotyczącej terenu I.US./1 organ dopuścił się naruszenia zasad sporządzania planu poprzez rzekomą sprzeczność z ustaleniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Udanin zatwierdzonego uchwałą Rady Gminy Udanin nr LII/163/2010 z dnia 3 marca 2010 roku ("Studium"); art. 17 pkt 6 lit. c u.p.z.p. w zw. z art. 7 ust 2 pkt 1 ustawy z dnia 3 lutego 1995 roku o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. 1995 nr 16 poz. 78; "u.o.g.r.i.") w zw. z art. 28 ust. 1 u.p.z.p. poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że Organ, przy uchwalaniu § 21 pkt 2 lit. b Planu, dopuścił się naruszenia zasad sporządzania planu poprzez brak wystąpienia o zgodę na zmianę przeznaczenia na cele nierolnicze gruntów rolnych zaszeregowanych w klasach I-III; art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 9 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu MPZP w zw. z art. 28 ust.1 u.p.z.p. poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że Organ, przy uchwalaniu § 16 pkt 2 lit. a, § 32 pkt 2 lit. a, § 34 pkt 2 lit. b oraz § 34 pkt 3 lit. c Planu, dopuścił się naruszenia zasad sporządzania planu poprzez brak określenia liczby miejsc parkingowych dla lokali mieszkalnych oraz zabudowy mieszkaniowej; art. 15 ust. 2 u.p.z.p. w zw. § 8 pkt 2 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu MPZP w zw. z art. 28 ust.1 u.p.z.p. poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że organ, przy uchwalaniu § 7 ust. 18 we fragmencie "oraz z dopuszczeniem na terenach oznaczonych na rysunku planu symbolem P zwiększenia łącznej powierzchni, mierzonej po obrysie zewnętrznym, do 20 m dla terenu działki" dopuścił się naruszenia zasad sporządzania planu oraz, że było to istotne naruszenie; art. 15 ust. 2 pkt 5 u.p.z.p. w zw. § 4 pkt 5 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu MPZP w zw. z art. 28 ust. 1 u.p.z.p. poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że Organ, przy uchwalaniu § 10 ust. 2 pkt 1 we fragmencie "na warunkach uzgodnionych z gestorem terenu" dopuścił się naruszenia zasad sporządzania planu i przekroczenia kompetencji do określenia w planie miejscowym zasad wymagań wynikających z potrzeb kształtowania przestrzeni publicznych oraz, że było to istotne naruszenie; art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w zw. z § 2, § 10 i § 11 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 czerwca 2003 roku w sprawie sposobu zgłaszania oraz oznakowania przeszkód lotniczych (Dz. U. 2003, nr 130, poz. 1193) w zw. z art. 28 ust. 1 u.p.z.p. w zw. z art. 91 ust. 4 u.g.n. poprzez ich błędną wykładnię i

uznanie, że Organ, przy uchwalaniu § 7 ust. 19 oraz § 15 ust. 4 Planu, dopuścił się naruszenia zasad sporządzania planu i przekroczenia upoważnienia ustawowego do uregulowania w planie miejscowym zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej oraz, że było to istotne naruszenie; art. 15 ust. 2 pkt 11 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 10 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu MPZP w zw. z art. 28 ust. 1 u.p.z.p. w zw. z art. 91 ust. 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 1990 r., Nr 16 poz. 95; "u.g.n.") poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że organ, przy uchwalaniu § 14 pkt 2 Planu, dopuścił się naruszenia zasad sporządzania planu poprzez brak określenia terminu tymczasowego urządzania lub użytkowania dla tymczasowego zagospodarowania terenu użytkowania rolnego lub sadowniczego oraz, że było to istotne naruszenie; art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w zw. art. 4 pkt 8 u.p.z.p. w zw. z art. 29 ustawy z dnia 21 marca 1985 roku o drogach publicznych (Dz. U. 1985 r., Nr 14, poz. 60) w zw. z art. 28 ust.1 u.p.z.p. poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że organ, przy uchwalaniu § 24 pkt 3 lit. c, dopuścił się naruszenia zasad sporządzania planu i przekroczenia upoważnienia ustawowego do uregulowania w planie miejscowym zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i Infrastruktury technicznej oraz, że było to istotne naruszenie; art. 15 ust. 2 pkt 12 w zw. art. 36 ust. 4 w zw. z art. 28 ust. 1 u.p.z.p. w zw. z art. 91 ust. 4 u.g.n. poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że organ, przy uchwalaniu § 44 ust. 1 planu, dopuścił się naruszenia zasad sporządzania planu poprzez ograniczenie kręgu osób zobowiązanych do ponoszenia opłaty, określonej w art. 36 ust. 4 u.p.z.p. oraz, że było to istotne naruszenie. W oparciu o tak sformułowane zarzuty organ wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie oraz przekazanie sprawy Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu we Wrocławiu do ponownego rozpatrzenia. Ponadto zwrócono się o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu skargi kasacyjnej Rada Gminy Udanin dokonała rozwinięcia powyżej sformułowanych zarzutów wskazując argumentację na ich poparcie.

Rozpoznając sprawę w wyniku skargi kasacyjnej organu gminy Naczelny Sąd Administracyjny uznał, że skarga kasacyjna ma usprawiedliwione podstawy aczkolwiek nie wszystkie podniesione w niej zarzuty okazały się zasadne. Zdaniem NSA, skarga kasacyjna Rady Gminy Udanin jest zasadna we wskazanym w sentencji wyroku z dnia 13 czerwca 2017 r. zakresie, w którym NSA uchylił zaskarżony wyrok, natomiast w pozostałej części skargę kasacyjną należało oddalić, jako pozbawioną podstaw. Przechodząc do oceny zarzutów skargi kasacyjnej NSA stwierdził, że zarzut naruszenia przez

Sygnatura akt II SA/Wr 512/17

Sąd I instancji art. 141 § 4 P.p.s.a. w zw. z art. 134 § 1 P.p.s.a. w zw. z art. 28 u.p.z.p. poprzez brak rozważenia wszystkich okoliczności sprawy oraz wyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia jest co prawda zasadny ale nie może stanowić podstawy uwzględnienia skargi kasacyjnej. Wskazane uchybienie uzasadnienia wyroku odnośnie do braku wskazania podstaw faktycznych i prawnych dla zajętego przez Sąd stanowiska w zakresie konieczności uchylecia § 22 zaskarżonej uchwały nie ma istotnego wpływu na wynik sprawy. Oczywiście pożądanym jest by Sąd przedstawił uzasadnienie faktyczne i prawne dla zajętego stanowiska co umożliwiłoby jego kontrolę instancyjną ale nie uczynienie tego w okolicznościach niniejszej sprawy nie miało istotnego wpływu na wynik sprawy. Bez poznania motywów zajętego przez Sąd stanowiska możliwa jest ocena czy było ono w okolicznościach sprawy zasadne. Tym samym zarzut powyższy nie mógł stać się podstawą uwzględnienia skargi na zasadzie art. 174 pkt 2 P.p.s.a. NSA dokonując kontroli zaskarżonego wyroku stwierdza, że niezasadnym było stwierdzenie nieważności § 27 w zakresie ustaleń dla terenów I.KDW/2 i I.KDW/3, a także rysunku planu dla tych terenów i w tym zakresie należało uchylić zaskarżony wyrok. Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w planie miejscowym obowiązkowo należy umieścić postanowienia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. W myśl § 4 pkt 9 lit. a rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu planu ustalenia w ramach wskazanych zasad powinny zawierać określenie układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikacją ulic i innych szlaków komunikacyjnych. W § 27 pkt 3 lit. a zaskarżonego planu dla terenów oznaczonych symbolem I.KDW/2, I.KDW/3, I.KDW/4 ustalono warunki, zasady i standardy zagospodarowania terenu określając szerokość drogi w liniach rozgraniczających zgodnie z rysunkiem planu. Błędnie zatem przyjął Sąd, że zaniechano określenia szerokości dróg wewnętrznych. Skoro rysunek planu jest uszczegółowieniem zapisów części tekstowej planu, sporządzonym w określonej skali i ustawa dopuszcza odesłania do jego zapisów dla wyjaśnienia części tekstowej, to na podstawie rysunku planu dopuszczalne jest określenie parametrów dróg wewnętrznych, jak uczyniono to w niniejszym planie. Znaczące jest to, że wojewoda sam zwrócił uwagę, iż określenie parametru szerokości dróg wewnętrznych jest możliwe w tekście planu tylko dla regularnego ich przebiegu. Z tego wynika, że nieregularny przebieg tych dróg uniemożliwia ustalenie ich szerokości poprzez zapis tekstu planu. Skoro w niniejszej sprawie przebieg dróg wewnętrznych zasadniczo jest nieregularny a tylko w nieznacznym zakresie można pokusić się o wyznaczenie ich szerokości poprzez zapis w tekście planu, to uzasadnionym

był zabieg odczytania tego parametru wyłącznie z rysunku planu. Nie jest zatem zasadny zarzut naruszenia zasad sporządzenia planu tj. art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 9 lit a rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu planu bowiem w istocie szerokość dróg wewnętrznych została określona poprzez odwołanie do rysunku planu.

Mając powyższe na uwadze NSA uznał za konieczne uchylene zaskarżonego wyroku w części, w jakiej stwierdzono nieważność § 27 uchwały w zakresie dotyczącym terenów I.KDW/2, I.KDW/3 oraz rysunku planu w zakresie tych terenów. Zdaniem NSA, należało uwzględnić także zarzut naruszenia przez sąd art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 9 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu planu w zw. z art. 28 ust. 1 u.p.z.p. Podzielić należy stanowisko Rady Gminy Udanin, że przy uchwalaniu § 32 pkt 2 lit a, § 34 pkt 2 lit b i pkt 3 lit. c planu miejscowego nie naruszono zasad sporządzania planu poprzez brak określenia liczby miejsc parkingowych dla lokali mieszkalnych oraz zabudowy mieszkaniowej. Z treści tych postanowień planu miejscowego wynika, że na terenie o przeznaczeniu podstawowym tereny usług publicznych oznaczonym symbolem II.UP/1 dopuszczono jako przeznaczenie uzupełniające zabudowę mieszkaniową (§ 32 pkt 2 lit b). Na terenie II.US/1 i II.US/2 o przeznaczeniu podstawowym tereny usług sportu i rekreacji przewidziano przeznaczenie uzupełniające mieszkalnictwo (§ 34 pkt 2 lit. b) wskazując na możliwość zabudowy w postaci lokali mieszkalnych wyłącznie w ramach budynków przeznaczenia podstawowego lub uzupełniającego (§ 34 pkt 3 lit. c). W § 12 ust. 6 planu Rada Gminy Udanin określiła liczbę miejsc parkingowych dla zabudowy mieszkaniowej w zabudowie zagrodowej (pkt 1), w zabudowie jednorodzinnej (pkt 2) oraz w zabudowie wielorodzinnej (pkt 3). Nie określono ilości miejsc postojowych dla zabudowy mieszkaniowej i lokali mieszkalnych usytuowanych na terenach o przeznaczeniu usługowym na terenach II.UP/1, II.US/1 i II.US/2. Zasadniczo należy podzielić pogląd Sądu I instancji, że zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. istnieje obowiązek określenia minimalnej ilości miejsc przeznaczonych do parkowania pojazdów w stosunku do każdej z przewidzianych funkcji. Nie ma znaczenia czy przeznaczenie terenu jest przeznaczeniem podstawowym czy uzupełniającym. Jednak zauważyć należy, że brak wskazania minimalnej ilości miejsc parkingowych dla przeznaczenia zabudowy mieszkaniowej czy mieszkalnictwa nie wyklucza możliwości ustalenia ilości miejsc parkingowych dla terenu zabudowy mieszkaniowej czy mieszkalnictwa. Zauważyć należy, że wydając pozwolenie na budowę organy administracji architektoniczno-budowlanej muszą dokonać oceny zgodności projektu budowlanego z miejscowym planem obowiązującym na tym obszarze oraz ustalić zgodność projektu zago-

spodarowania działki lub terenu z przepisami, w tym techniczno-budowlanymi (art. 35 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo budowlane). W myśl § 18 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (j.t. Dz. U. 2015 r. poz. 1422) zagospodarowując działkę budowlaną, należy urządzić, stosownie do jej przeznaczenia i sposobu zabudowy, miejsca postojowe dla samochodów użytkowników stałych i przebywających okresowo, w tym również miejsca postojowe dla samochodów, z których korzystają osoby niepełnosprawne. Liczbę i sposób urządzenia miejsc postojowych należy dostosować do wymagań ustalonych w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, z uwzględnieniem potrzebnej liczby miejsc, z których korzystają osoby niepełnosprawne (ust. 2). Jeśli zatem w planie miejscowym nie uregulowano w sposób jednoznaczny kwestii parkingów dla zabudowy mieszkaniowej czy mieszkalnictwa dopuszczonego jako przeznaczenie uzupełniające na terenach II.UP/1, II.US/1 i II.US/2. to z uwagi na przeznaczenie pod zabudowę mieszkaniową czy mieszkalnictwo należy takie miejsca przewidzieć dla stałych użytkowników (mieszkańców) i przebywających okresowo (gości) i osób niepełnosprawnych. Brak określenia liczby miejsc przypadających na stałych użytkowników czy użytkowników przebywających okresowo nie ma większego znaczenia skoro dla zatwierdzenia projektu zagospodarowania terenu muszą być one przewidziane. Nie wystąpi zatem sytuacja kiedy zaplanowany do budowy obiekt mieszkalny otrzyma pozwolenie na budowę jeśli projekt budowlany nie będzie przewidywał miejsc postojowych. Z istoty przeznaczenia zabudowy mieszkaniowej w powiązaniu z przepisami technicznymi wynika, że miejsca parkingowe muszą zostać przewidziane inaczej projekt budowlany jest niezgodny z przepisami technicznymi i pozwolenie na budowę nie może zostać wydane zgodnie z prawem. Tym samym brak jednoznacznego uregulowania liczby miejsc parkingowych dla zabudowy mieszkaniowej i mieszkalnictwa na terenie II.UP/1, II.US/1 i II.US/2. poprzez zapisy § 32 pkt 2 lit a, § 34 pkt 2 lit b, § 34 pkt 2 lit. c nie ma wpływu na zgodność planu miejscowego z prawem albowiem uchybienie to może zostać wyeliminowane na etapie oceny projektu zagospodarowania terenu na potrzeby wydania pozwolenia na budowę. W tym stanie sprawy należało więc ocenić powyższy brak jako nie dający podstaw do stwierdzenia nieważności wskazanych wyżej przepisów. Sąd I instancji uwzględniając zarzut skargi w tym zakresie i stwierdzając nieważność planu w stosunku do tych zapisów naruszył art. 147 § 1 P.p.s.a. bowiem nie było podstaw do jego zastosowania. Mając to na uwadze NSA uchylił zaskarżony wyrok w zakresie § 32 pkt 2 lit a, § 34 pkt 2 lit b, § 34 pkt 3 lit. c.

Przechodząc do oceny pozostałych zarzutów skargi kasacyjnej NSA stwierdza, że nie zasługiwały one na uwzględnienie.

Ponownie rozpoznając sprawę na skutek częściowo uwzględnionej skargi kasacyjnej Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył:

W pierwszym rzędzie należy wskazać, że stosownie do treści art. 3 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016, poz. 718; dalej: "p.p.s.a.") sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej, a w myśl przepisu art. 1 § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1647) kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. W ramach tej kognicji sąd bada, czy przy wydawaniu zaskarżonego aktu nie naruszono przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania. Zgodnie z art. 147 § 1 p.p.s.a. sąd uwzględniając skargę na uchwałę organu jednostki samorządu terytorialnego stwierdza nieważność tej uchwały w całości lub w części albo stwierdza, że została wydana z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza możliwość stwierdzenia jej nie-ważności. Rozpoznając sprawę na obecnym etapie należy jeszcze wskazać, że w myśl art. 190 ppsa Sąd, któremu sprawa została przekazana, związany jest wykładnią prawa dokonaną w tej sprawie przez Naczelną Sąd Administracyjny. Nie można oprzeć skargi kasacyjnej od orzeczenia wydanego po ponownym rozpoznaniu sprawy na podstawach sprzecznych z wykładnią prawa ustaloną w tej sprawie przez Naczelną Sąd Administracyjny. Mając na względzie wskazane zasady, zdaniem sądu, skarga w zakresie paragrafu 27 uchwały w zakresie ustaleń dla terenów I.KDW/2 i I.KDW/3, a także rysunku planu w zakresie tych terenów; paragrafu 32 pkt 2 lit. a; paragrafu 34 pkt 2 lit. b i pkt 3 lit. c, podlegała oddaleniu. Jak bowiem wyjaśnił Naczelną Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 13 czerwca 2017 r. (II OSK 175/16) nie było podstaw dla stwierdzenia nieważności § 27 skarżonej uchwały w zakresie ustaleń dla terenów I.KDW/2 i I.KDW/3 (i rysunku planu dla tych terenów). Paragraf 27 pkt 3 lit. a zaskarżonego planu dla terenów oznaczonych symbolem I.KDW/2, I.KDW/3, I.KDW/4 określa warunki, zasady i standardy zagospodarowania terenem, precyzując szerokość drogi w liniach rozgraniczających w sposób określony na rysunku planu. Zdaniem sądu w tym składzie, takie uregulowanie jest wystarczające dla uznania, że w kwestionowanym zakresie plan, który stanowi całość (część tekstowa i graficzna) wypełnia normę ustawową z art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w zw. z § 4 pkt 9 lit a rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu planu. W sprawie niesporne jest między organem nadzoru i organem stanowiącym gminy, że dla nieregu-

larnego przebiegu dróg wewnętrznych określenie ich szerokości jest możliwe tylko poprzez rysunek. Rada Gminy, mając na uwadze warunki w terenie zadecydowała, aby w taki właśnie sposób unormować kwestię szerokości dróg wewnętrznych i trzeba powiedzieć, że z jednej strony jest to racjonalne przy trudnościach określenia tego parametru dróg, a z drugiej nie można uznać, aby tym zapisem rada naruszyła przepisy powszechnie obowiązujące. Trzeba także pamiętać, że w niniejszej sprawie przebieg dróg wewnętrznych zasadniczo jest nieregularny co dodatkowo usprawiedliwia posłużenie się przez radę zabiegiem odczytania tego parametru wyłącznie z rysunku planu. Mając powyższe na uwadze NSA uznał za konieczne uchylene zaskarżonego wyroku w części, w jakiej stwierdzono nieważność § 27 uchwały w zakresie dotyczącym terenów I.KDW/2, I.KDW/3 oraz rysunku planu w zakresie tych terenów. Kolejnym zarzutem wojewody, z którym nie zgodziła się skarżąca kasacyjnie gmina, a w zakresie którego NSA uchylił poprzedni wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu jest unormowanie zawarte w § 32 pkt 2 lit a, § 34 pkt 2 lit b i pkt 3 lit. c planu miejscowego. Unormowania te dotyczą terenu o przeznaczeniu podstawowym usług publicznych o symbol II.UP/1. Co istotne w terenie tym dopuszczono jako przeznaczenie uzupełniające zabudowę mieszkaniową - § 32 pkt 2 lit b. Podobnie na terenie oznaczonym jako II.US/1 i II.US/2, gdzie podstawowym przeznaczeniem są tereny usług sportu i rekreacji, jako przeznaczenie uzupełniające dopuszczono mieszkalnictwo - § 34 pkt 2 lit. b – z tym, że ograniczono możliwość zabudowy w formie lokali mieszkalnych wyłącznie w ramach budynków przeznaczenia podstawowego lub uzupełniającego (§ 34 pkt 3 lit. c). Omawiana uchwała w § 12 ust. 6 określa liczbę miejsc parkingowych dla zabudowy mieszkaniowej w zabudowie zagrodowej (pkt 1), w zabudowie jednorodzinnej (pkt 2) oraz w zabudowie wielorodzinnej (pkt 3). Brak jest natomiast wyznaczenia ilości miejsc postojowych dla zabudowy mieszkaniowej i lokali mieszkalnych usytuowanych na terenach o przeznaczeniu usługowym na terenach II.UP/1, II.US/1 i II.US/2. Co do zasady niewątpliwie taki wskaźnik, zgodnie z wolą ustawodawcy, winien być określony dla każdej ze wskazanych funkcji. W tym zakresie, jak to wskazał w uzasadnieniu NSA, należy jednak podnieść, że każdorazowo organ architektoniczno-budowlany, oceniając wniosek o udzielenie pozwolenia na budowę i zatwierdzenie projektu budowlanego, będzie musiał w toku podejmowanych czynności, badać także zgodność projektu zagospodarowania działki lub terenu z przepisami, w tym techniczno-budowlanymi (art. 35 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo budowlane). W ramach tych przepisów organ będzie musiał mieć na względzie § 18 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuow-

Sygnatura akt II SA/Wr 512/17

anie (j.t. Dz. U. 2015 r. poz. 1422), który nakazuje inwestorowi urządzenie miejsc postojowych dla samochodów użytkowników stałych i przebywających okresowo, a także dla samochodów, z których korzystają osoby niepełnosprawne. W konsekwencji, niewyznaczenie miejsc parkingowych dla terenów z dopuszczalną funkcją mieszkaniową nie należy uznawać za istotne naruszenie prawa. Należy bowiem pamiętać, że bez tego elementu projekt budowlany nie będzie mógł być zatwierdzony przez organ architektoniczno-budowlany. W tym stanie sprawy należało więc ocenić powyższy brak jako nie dający podstaw do stwierdzenia nieważności wskazanych wyżej przepisów.

Dodać jeszcze trzeba, że w sentencji wyroku NSA „uchylił zaskarżony wyrok w części w jakiej stwierdzona została nieważność...”, natomiast w podstawie prawnej rozstrzygnięcia wskazano art. 185 § 1 ppsa, stosownie do którego Naczelny Sąd Administracyjny w razie uwzględnienia skargi kasacyjnej uchyla zaskarżone orzeczenie w całości lub w części i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania sądowi, który wydał orzeczenie.



Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem
REFERENT

Ewa Trojan